

A GANDIA, un nou premi: *escoba de plata 2006,* per ser una ciutat ben neta.

L'Ajuntament, a través de l'Àrea de Medi Ambient i Serveis Urbans, realitza un gran esforç en la neteja de la ciutat. Fruit d'aquest treball, ha estat la concessió del premi estatal *Escoba de plata*, que es concedeix a les ciutats més netes. Aquest guardó ha estat lliurat per Atégus, en el marc de la Setmana Internacional d'Urbanisme i Medi Ambient celebrada a Madrid, i que es concedeix, tant per la neteja com per la gestió íntegra del medi ambient.

Escoba de plata 1998

Escoba de plata 2006

A GANDIA, en 1998, vam ser guardonats amb l'*Escoba de plata*, per ser una ciutat pionera en la gestió mediambiental i de reciclatge. Ara, en 2006, tornem a ser guardonats amb l'*Escoba de plata*, seguim, a poc a poc, millorant en les polítiques ambientals. Apostant per idees innovadores: AIGUA POTABLE de qualitat, pla contra INNUNDACIONS i RADAR METEOROLÒGIC, ENERGIA SOLAR tèrmica, en noves construccions, espais NATURALS protegits. Catàleg d'ARBRES i ARBREDES d'interés local.

Fent-ne una ciutat avantguardista, mediambiental i plural. Gandia ben neta.

Bipartidisme a Madrid?

La crisi del Compromís fa perillar la presència valenciana alternativa a PP i PSOE a Madrid. Les possibles candidatures –Esquerra Unida sens Esquerra i País (EiP), o Bloc, EiP i Verds– han de tenir en compte el pes real d'EiP i la mobilització del votant del Bloc a les eleccions generals.

El proper mes de març els ciutadans de l'estat espanyol seran convocats a triar els seus representants a les Cortes Generals, ço és, al Congrés dels Diputats i al Senat. De les dèsset comunitats autònomes en què està dividit l'estat espanyol, nou només envien representants del Partit Popular i del Partit Socialista. En la convocatòria de març de 2008 el País Valencià en pot ser la desena.

Les darreres eleccions estatals, celebrades el 14 de març de 2004, estigueren marcades per l'atemptat de Madrid. Els vora 200 morts condicionaren els comicis i propiciaren la debacle electoral del Partit Popular, que passà d'una majoria absoluta al parlament espanyol a l'oposició.

Al País Valencià el PSOE superà en més de 300.000 vots els seus resultats en les eleccions anteriors, i malgrat no superar el PP, els socialistes retallaren dos diputats als conservadors.

Dels 32 diputats que el País Valencià envià al Congrés, 17 pertanyien al PP; 14, als socialistes, i un a l'Entesa (Coalició d'Esquerra Unida del País Valencià i Izquierda Republicana). Malgrat el transvasament del denominat *vot útil* cap a les llistes del PSOE, Esquerra Unida aconseguí mantenir la seua representació a Madrid gràcies a l'escó

obtingut per Isaura Navarro a la circumscripció de València. Però el clima de forta crisi al si d'Esquerra Unida fa perillar l'únic escó valencià que supera el bipartidisme arreu de l'estat.

La crisi d'Esquerra Unida del País Valencià. La fractura interna d'Esquerra Unida (EUPV), entre els partidaris de Glòria i el Partit Comunista, d'una banda, i els nacionalistes d'Esquerra i País (EiP) i el corrent Projecte Obert, de l'altra, també afecta les eleccions estatals. Els comunistes volen que la candidata per València siga la seua secretària general, Marga Sanz. Esquerra i País, en canvi, creu que la

candidata idònia és Isaura Navarro, qui a hores d'ara és secretària quarta de la mesa del Congrés.

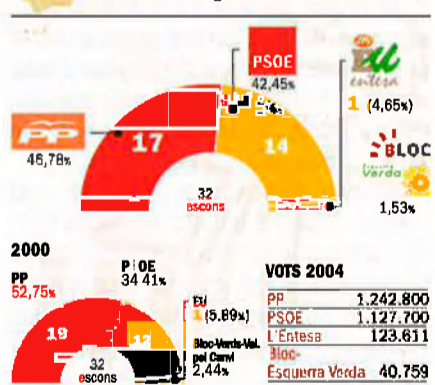
Com que EiP ja ha anunciat la seua intenció de constituir-se en partit polític el proper octubre, ja hi ha gent que veu aquesta decisió com el primer pas per eixir-se'n d'EUPV. El corrent nacionalista ha insistit a afirmar que la seua intenció no és la d'abandonar la coalició sinó, més aviat, la d'impulsar el Compromís. Però els diferents moviments de cadascuna de les parts d'ençà les eleccions de març aboquen a una situació de trencament.

En aquest clima de lluites intestines a l'interior d'EUPV, el secretari de moviments socials del Bloc Nacionalista Valencià, Xavier Hervàs, declarà a Prada de Conflent que estava gairebé enllestida una coalició per a la cita electoral entre el Bloc, EiP i Els Verds-Esquerra Ecologista, el partit liderat per Carles Amal i que també forma part del Compromís pel País Valencià.

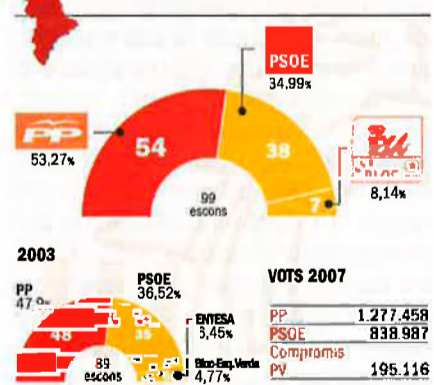
Aquesta coalició quedava oberta a la resta d'EUPV; però la proposta d'expulsió de les dues diputades d'EiP a les Cortes Valencianes, Mònica Oltra i Mirreia Mollà, que serà presentada aquest mes al Consell Nacional d'Esquerra Unida, reforça la idea de la segregació del corrent nacionalista. La decisió de les dues diputades de substituir Glòria Marcos com a síndica del grup parlamentari del Compromís pot ser el detonant definitiu de l'escissió.

Però la pregunta que planteja l'anunci d'aquesta coalició nacionalista, d'esquerres i ecologista és si assoliria els vots necessaris per obtenir representació al Congrés del Diputats. Les xifres fan creure que la coalició ho tindria ben

Eleccions al Congrés dels Diputats 2004

Eleccions a les Cortes valencianes 2007

Esquerra i País assegura que vol seguir en Esquerra Unida

Isaura Navarro, diputada de la coalició l'Entesa –formada per Esquerra Unida del País Valencià i Izquierda Republicana– i adscrita al corrent nacionalista Esquerra i País (EiP), assegura que la seua voluntat i desig és “presentar una candidatura conjunta amb la totalitat d'Esquerra Unida. Tots junts podem fer més força”. Malgrat aquesta intenció, Navarro és conscient de les dificultats d'arribar a un acord: “Ara mateix la situació interna d'Esquerra Unida és molt complicada”.

Pel que fa a la possibilitat d'encapçalar la llista electoral per a la circumscripció electoral de València, la diputada manifesta que, en cas de tenir el recolzament suficient, sí que li agradaria repetir. “En octubre és l'assemblea per designar candidats, i aleshores ja ho veurem.”

La secretària general del Partit Comunista del País Valencià és la preferida del seu partit per a ser cap de llista per València, però EiP vol que Navarro repetesca com a

candidata. Atesa la divisió al si d'Esquerra Unida, la paraula *trencament* s'utilitza cada vegada amb més freqüència.

No debades, la darrera setmana, la coordinadora general d'Esquerra Unida del País Valencià (EUPV), Glòria Marcos, anuncià en roda de premsa que els tres diputats alineats amb la direcció d'EUPV –ella mateixa, Marina Albiol i Lluís Torró– treballaran de manera diferenciada de la resta del grup parlamentari i demanà disculpes als votants per haver avalat “gent que no ha estat a l'alçada de les circumstàncies”.

A més, les diputades Oltra i Mollà ja han rebut la proposta d'expulsió d'EUPV: que haurà de passar pel Consell Nacional del pròxim 15 de setembre.

D'altra banda, Isaura Navarro ha negat que estiga pràcticament en-

llestit un acord entre EiP, el Bloc i Esquerra Ecologista per a les eleccions de març, com havia declarat Xavier Hervàs, de l'executiva del Bloc, en la Universitat Catalana d'Estiu.

difícil per evitar que PP i PSOE es repartesquen els 32 escons corresponents al País Valencià a Madrid.

La força d'Esquerra i País. Si els mateixos resultats electorals del Compromís pel País Valencià en les eleccions del darrer mes de maig s'aplicaren a les eleccions estatals –hipòtesi falsa perquè hi ha moltíssims condicionants que fan que varien els resultats segons el tipus d'eleccions (estatals, autonòmiques i municipals), però que serveix per il·lustrar les possibilitats per a març de 2008–, la coalició tindria tres diputats a Madrid, tots ells obtinguts a la circumscripció de València.

Si per un moment hom oblida que a les eleccions estatals els ciutadans voten en clau diferent, sembla que repetir el Compromís asseguraria una representació alternativa a PP i PSOE als escons valencians al parlament espanyol. Però com que el Compromís sembla gairebé impossible de reeditar, caldrà veure les possibilitats electorals

d'una EUPV sense la seua minoria majoritària –EiP–, d'una banda, i del pacte entre Bloc, EiP i Verds, de l'altra. Ací el rovell de l'ou és la representació real, és a dir, en nombre de vots, dels nacionalistes d'Esquerra Unida.

El corrent que encapçala Pasqual Mollà representa entre el 30 i el 40% d'EUPV, però aquest percentatge fa referència a l'àmbit orgànic, al partit. I també s'adscriuen al corrent nacionalista una xifra important de regidors, a municipis importants com Elx, Sueca o Lliria. Però aquest pes dins de la formació no significa obligatòriament que entre el 30 i el 40% de l'electorat d'Esquerra Unida votara a EiP si el corrent es presentara com a partit, en solitari o en coalició amb d'altres –el Bloc i els Verds.

Malgrat desconèixer la força real d'EiP, sembla difícil que Esquerra Unida aconseguisca els 78.515 vots a la circumscripció de València que en 2004 permetere que Isaura Navarro obtinguera una acta de diputada al Congrés. Quant a la hipotètica coalició

valencianista, d'esquerres i verda, la incògnita no és només conèixer el suport electoral d'EiP, sinó la mobilització del votant del Bloc. Perquè, si bé el Bloc ha aconseguit en les darreres eleccions autonòmiques a les quals s'ha presentat en solitari un bon nombre de vots gens menyspreable (102.700 en 1999 i 114.122 en 2003), el suport del partit nacionalista baixa molt en les cites estatals, quasi un 50% (58.551 vots l'any 2000 i 40.759 el 2004).

Atès el reduït pes dels partits verds o d'Izquierda Republicana, la clau per a evitar que la representació valenciana a Madrid siga cosa només de PP i PSOE, està en el pes real d'Esquerra i País i en la mobilització del votant del Bloc. Dos factors que els partits que han format el Compromís pel País Valencià hauran de tenir molt en compte per decidir l'estratègia de les properes eleccions estatals.

Borja Català